

*Deja, esu Amžių Didvyris.*



1

FATRENAS MARKSTĖSI NUO RAUDONOS SAULĖS, kaip visada, besislepiančios už tamsokos ūkanos. Iš dangaus krito juosvi pelenai – pastaruoju metu žmonės dažnai sulaukdavo tokio lietaus. Drėbė stambiomis, drėgnomis plėnimis, oras buvo tvankus ir karštas, be to, Fatreno nuotaikos neskaidrino nė menkiausias vėjelis. Jis atsідusęs vėl atrėmė nugarą į tvirtovės pylimą, supiltą iš žemių, ir apžvelgė Vetitaną. Savo miestą.

– Ar seniai? – paklausė.

Drafelas pasikasė nosį. Jo veidas buvo suodinas ir atrodė juodas. Mat pastarosiomis dienomis kūno švara jis beveik nesirūpino. Kita vertus, ir Fatrenas puikiai suprato, kad po daug jėgų pareikalavusių praeito mėnesio įvykių ir jis pats atrodo ne per geriausiai.

– Gal valandą, – atsakė Drafelas ir nusispjovė ant suplūkto tvirtovės pylimo.

Fatrenas atsідusęs vėl įsispoksojo į krentančius pelenų dribsnius.

– Kaip manai, Drafelai, ar tai tiesa? Ar tiesa, ką šneka žmonės?

– Apie ką? – pasiteiravo Drafelas. – Apie tai, kad pasaulis žlunga? Fatrenas tylėdamas linktelėjo.

– Nežinau, – atsakė Drafelas. – Be to, man ir tas pats.

– Kaip gali taip kalbėti?

Drafelas gūžtelėjo pečiais ir vėl pasikasė nosį.

– Aš mirsiu, kai čia pasirodys kolosai. Man tai ir bus pasaulio pabaiga.

Fatrenas nieko neatsakė. Nenorėjo išsидуoti, kad ir jį kankina abejonės. Šiaip ar taip, jis čia buvo vadas. Kai miesto bendruomenę, o tiksliau, miestelyje įsikūrusius valstiečius, nedaug kuo besiskiriančius nuo šiaurėje esančių plantacijų gyventojų, paliko grafas ir jo šeima, būtent jis įkalbėjo skajiečius nemesti žemdirbystės. Ne kas kitas, o Fatrenas sudrausmino plėšikų ir prievartautojų gaujas. Kai dauguma kaimų ir plantacijų buvo praradę visus sveikesnius vyrus, išėjusius tarnauti į įvairias kariuomenes ir žuvusius, Vetitane bent jau netrūko darbingų žmonių. Didžiąją dalį javų derliaus teko palikti išpirkai, bet Fatrenui pavyko apsaugoti savo žmones nuo pavojaus.

Beveik.

– Šiandien migla išsisklaidė tik prieš vidurdienį, – tyliai prabilo Fatrenas. – Ji kasdien tvyro vis ilgiau. Ar matei javų varpas, Drafelai? Javai vargsta – numanau, jiems trūksta saulės šviesos. Ateinančią žiemą pritrūksime maisto.

– Ateinančios žiemos mes nesulauksime, – tarė Drafelas. – Kažin, ar pratempsime iki kito saulėlydžio.

Liūdniausia – ir baisiausia – buvo tai, kad anksčiau Drafelas buvo optimistas. Fatrenas jau kelis mėnesius negirdėjo brolio juokiantis. Nieko Fatrenas taip nemėgo, kaip brolio juoko.

*Drafelo noro juoktis nenumaldė net lordo Imperatoriaus malūnai, – pagalvojo Fatrenas. – Tik pastarųjų dvejų metų vargai priverė jį nutilti.*

– Fatsai! – riktelėjo kažkas. – Fatsai!

Fatrenas kilstelėjo galvą ir prie tvirtovės pylimo krašto išvydo atbėgusį jaunuolį. Pylimas buvo beveik baigtas. Jį statyti sugalvojo Drafelas, bet paskui numojo ranka ir šį darbą visiškai apleido. Miestelyje gyveno beveik septyni tūkstančiai žmonių, be to, Vetitanas užėmė gana didelį plotą. Todėl, norint visą miestelį apjuosti gynybine siena, teko paplušti.

Fatrenas vadovavo vos tūkstančiui tikrų kariuomenių, – mažame miestelyje rasti tiek daug karybai tinkamų vyrų buvo labai sunku, – o dar beveik tūkstantis buvo arba per jauni, arba per seni, arba visiškai neįgudę kautis. Fatrenas nenutuokė, kokio dydžio yra kolosų kariuomenė, bet neabejojo, kad ją sudaro per du tūkstančius kovotojų. Tad vargu ar gynybinis pylimas galėjo padėti jiems apsiginti.

Jaunuolis, vardu Sevas, šnopusdamas pagaliau prisikasė iki Fatreno.

– Fatsai! – vėl sušuko jis. – Kažkas ateina!

– Jau? – nustebęs paklausė Fatrenas. – Juk Drafas sakė, kad kolosai dar gana toli.

– Ne kolosai, Fatsai, – paaiškino jaunuolis. – Žmogus. Ateik ir pats pasižiūrėk!

Fatrenas atsisuko į Drafą, o šis atgalia ranka nusibraukė nosį ir trūktelėjo pečiais. Palei vidinę tvirtovės pylimo sieną jie nusekė paskui Sevą iki pat priekinių vartų. Nuo sutryptos žemės kilo peleinai ir dulkės, sukdamiesi sklido į šalis ir kaupėsi kertėse. Tvarkytis nebuvo kada. Mat moterims teko lenkti nugarą laukuose, o vyrai liejo prakaitą pratybų aikštėje ir ruošėsi karui.

Tikram karui. Fatrenas atkakliai sau kartojo turįs du tūkstančius „kareivių“, nors iš tiesų teturėjo tūkstantį kalavijais ginkluotų skajiečių. Žemdirbių. Tiesa, šie vyrai dvejus metus mokėsi karybos, bet retas iš jų buvo matęs tikrą karo lauką.

Prie priešakinių vartų susirinko kareivių būrys: vieni stovėjo užsilipę ant tvirtovės pylimo, kiti į jį rėmėsi. *Gal ir nereikėjo mobilizuoti tiek daug vyrų ir burti tokios didelės kariuomenės*, – pagalvojo Fatrenas. – *Jei, užuot praktikavęsi pratybų aikštėje, jie būtų dirbę kasyklose, dabar turėtume šiek tiek bronzos ir galbūt galėtume papirkti priešus.*

Bet kolosai nesileido paperkami. Jie tiesiog žudė. Fatrenas prisiminė Gartvudą, ir jį nukrėtė šiurpas. Tas miestelis buvo gerokai didesnis už jo gimtąjį Vetitaną, bet šį pasiekė vos šimtas gyvų likusių bėglių, spėjusių iš ten pasprukti. Tai nutiko prieš tris mėnesius. Fatrenas naiviai vylėsi, kad sunaikinę Gartvudą kolosai galbūt nurims ir kito miestelio nepuls.

Jam reikėjo susivokti, kad tai – tik tuščia viltis. Kolosai niekada nebūdavo patenkinti ir nenurimdavo.

Fatrenas užsiropštė ant gynybinės sienos. Kareiviai suodiniais drabužiais, ant kojų ir liemens prisirišę šarvus atstojančius odos gabalus, pasitraukė, kad jis turėtų kur atsistoti. Krentant pelenams, Fatrenas įsispoksojo į tamsią žemę, rodė, užklotą juodo sniego sluoksniu.

Link gynybinės sienos artėjo vienišas raitelis, vilkintis tamsų apsiaustą su gobtuvu.

– Fatsai, kaip manai, kas jis toks? – paklausė vienas iš kareivių. – Gal kolosų žvalgas?

Fatrenas prunkštelėjo.

– Kolosai nesiunčia žvalgų, juolab – žmonių.

– Jis raitas, – tyliai burbtelėjo Drafelas. – Žirgas mums būtų neprošal.

Miestelyje buvo vos penki arkliai ir visiems jiems trūko pašaro.

– Jis pirklys, – tarė kažkuris iš kareivių.

– Jei pirklys, kur jo prekės? – paprieštaravo Fatrenas. – Be to, jis turėtų būti tikras drąsuolis, jei vienas bastosi po šiuos kraštus.

– Dar nesu matęs raito bėglio, – įsiterpė kitas vyras.

Jis kilstelėjo lanką ir klausiamai pažvelgė į Fatreną. Šis papurtė galvą. Niekas nepaleido nė vienos strėlės, ir nepažįstamasis nesku-bėdamas priėjo prie sienos. Jis sustabdė žirgą prie miesto vartų. Šiuo statiniu Fatrenas labai didžiavosi. Iš žemių supiltame ir suplūktame tvirtovės pylime buvo įstatyti dvivėriai, iš tikro medžio sumeistrauti vartai. Tiesa, ne tik iš medžio, bet ir iš rinktinių, nuo apleistų dvarininko namų į miestelio centrą atridentų akmenų, iš kurių buvo sumūryti vartų apkaustai.

Tamsus, storas apsiaustas, kurį saugodamasis pelenu vilkėjo nepažįstamasis, patikimai slėpė jo veidą. Pro tvirtovės pylimo dantų tarpą Fatrenas minutėlę įdėmiai stebėjo atvykėlį, o tada žvilgtelėjo į brolių ir gūžtelėjo pečiais. Iš dangaus tebekrito pelenai.

Nepažįstamasis nulipo nuo žirgo.

Ir akimirksniu užlėkė ant sienos, tarsi iš apačios kažkas būtų stipriai švystelėjęs jį aukštyn. Jam skriejant suplastėjo apsiausto skvernai. Po juo nepažįstamasis vilkėjo baltą kaip sniegas uniformą.

Atvykėliui pasiekus gynybinės sienos kraštą ir nusileidus ant medinių vartų apkaustų, Fatrenas nusiplūdo ir žingtelėjo atatusptas. Šis vyras alomantas. Ir kilmingasis. Fatrenas vylėsi, kad alomantai visas jėgas iššvaistys šiaurėje vykstančiose kovose, o jo žmonėms duos ramybę.

Ar bent jau leis jiems ramiai numirti.

Atvykėlis pasisuko. Jis nešiojo ką tik trumpai pakirptą barzdą, be to, ir tamsūs jo plaukai buvo trumpi.

– Gerai, vyrai, – neįtikėtinai puikiai laikydamas pusiausvyrą ir atsargiai žengdamas nuo vartų viršaus vedančia sija, prabilo jis, – daug laiko neturime. Imkimės darbo.

Nuo vartų jis nusileido ant gynybinės sienos. Drafelas nieko nelaukęs išsitraukė iš makščių kalaviją ir nukreipė jo smaigalį į nepažįstamąjį.

Staiga kalavijas išsprūdo Drafelui iš rankos ir, veikiamas nematomos jėgos, nuskriejo oru. Nepažįstamasis vikriai sučiupo pro šalį lekiantį ginklą. Tada viena ranka mikliai jį pasukiojo ir atidžiai apžiūrėjo.

– Neblogas plienas, – linktelėjęs įvertino jis. – Įspūdinga. Ar daug jūsų kareivių taip gerai ginkluoti?

Jis viena ranka dar kelis kartus apsuko kalaviją, o tada, atkišęs jo rankeną į priekį, grąžino ginklą Drafelui.

Drafelas suglumęs žvilgtelėjo į Fatreną.

– Kas jūs, nepažįstamasis? – sukaupęs visą drąsą paklausė šis.

Apie alomantiją Fatrenas ne kažin ką išmanė, bet buvo tikras, kad šis vyras – miglos vaikas. Veikiausiai šis atėjūnas vien minties jėga galėjo nužudyti bet kurį ant gynybinės sienos stovintį vyrą.

Nepažįstamasis nesiteikė atsakyti į Fatreno klausimą, tik nusi-suko ir pažvelgė į miestą.

– Ar visą jį juosia gynybinė siena? – pasiteiravo jis vieno iš kareivių.

– Na... taip, pone, – atsakė šis.

– Kiek joje vartų?

– Tik šie, pone.

– Atidarykite juos ir įveskite mano arklį, – liepė nepažįstamasis. – Tikiuosi, arklides turite?

– Turime, pone, – nuolankiai atsakė kareivis.

*Taigi*, – kariui nuskubėjus vykdyti įsakymo, nepatenkintas pagalvojo Fatrenas, – *šis nepažįstamasis tikrai moka įsakinėti žmonėms*. Kariui net nešovė į galvą, kad vykdo svetimo žmogaus nurodymą, prieš tai negavęs Fatreno leidimo. Be to, Fatrenas atkreipė dėmesį, kad ir kiti kareiviai stovi pasitempę, ištiesinę pečius ir pamiršę bet kokį atsargumą. Šis vyras kalbėjo taip, tarsi tikėtusi, kad jo bus klausoma, o jo laikyseną matydami kareiviai būtent taip ir

elgėsi. Vis dėlto jis nebuvo kilmingasis – bent jau ne toks, kokius Fatrenas buvo pratęs matyti tarnaudamas grafo rūmuose. Ne, šis vyras visai kitoks.

Nepažįstamasis vėl apžvelgė miestą. Ant gražios baltos jo uniformos krito pelenai, ir Fatrenas pajuto apmaudą, kad šis drabužis neišvengiamai išsiteps. Atvykėlis tylėdamas linktelėjo ir ėmė leistis nuo sienos vedančiais laiptais.

– Palaukite! – šūktelėjo Fatrenas, ir nepažįstamasis sustojo. – *Kas jūs?*

Atėjūnas atsisuko ir ramiai atrėmė Fatreno žvilgsnį.

– Aš esu Elendas Ventris. Tavo valdovas.

Taip taręs jis nusisuko ir vėl ėmė lipti laiptais.

Kareiviai traukėsi jam iš kelio, o kai kurie sekė iš paskos.

Fatrenas paskubomis žvilgtelėjo į brolių.

– Valdovas? – sumurmėjo Drafelas ir nusispjovė.

Panašiai jautėsi ir Fatrenas. Ką jiems dabar daryti? Jam dar niekada nebuvo tekę kautis su alomantu, tad jis nė nenutuokė, ko reikėtų griebtis. „Valdovas“ nuginklavo Drafelą vienu atsainiu rankos mostu.

– Sutelk miestiečius, – toldamas liepė nepažįstamasis, ką tik pasiskelbęs esąs Elendas Ventris. – Iš šiaurės čia traukia kolosai. Pro vartus jie nesiverš, veikiausiai perlips gynybinę sieną. Noriu, kad seniai ir vaikai susirinktų pietinėje miesto dalyje. Paslėpk juos ir žiūrėk, kad užimtų kuo mažiau namų.

– Kam visa tai? – pasiteiravo Fatrenas.

Jis nuskubėjo paskui „valdovą“, mat nežinojo, ką daugiau daryti.

– Kolosai pavojingiausi tada, kai juos užvaldo kraujo troškimas, – žingsniuodamas tolyn paaiškino Ventris. – Tegul užėmę miestą jie kuo ilgiau neranda žmonių. Taip besižvalgant, kolosų pyktis palengva ims slūgti. Jie aprims ir, užuot žudę, pradės plėšikauti. Tada miestiečiai galės slapta pasprukti ir išvengti gaudynių.

Ventris sustojo ir atsukęs pažvelgė į Fatreną. Valdovas atrodė paniuręs.

– Tai – tik menka viltis, bet... vis geriau nei nieko.

Taip taręs, Elendas Ventris patraukė pagrindine miestelio gatve.

Fatrenas girdėjo jam už nugaros besišnabždančius kareivius. Visi jie buvo girdėję apie vyrą, vardu Elendas Ventris. Prieš daugiau

nei dvejus metus, po lordo Imperatoriaus mirties, būtent jis perėmė valdžią Lutadele. Žinios iš šiaurės, kaip įprasta, buvo skurdžios ir nepatikimos, bet dažniausiai jose buvo minimas būtent jaunojo Ventrio vardas. Jis įveikė visus pretendentes į sostą ir net nužudė savo tėvą. Be to, ilgai slėpė, kad tapo miglos vaiku, ir pagaliau vedė merginą, nužudžiusią lordą Imperatorių. Fatrenas abejojo, ar toks įtakingas žmogus, kuris pasaulyje veikiausiai nė neegzistavo, o gyvavo tik kaip legenda, būtų galėjęs užsukti į niekuo neišsiskiriantį, menką Pietų dominijos miestelį, juolab be jokios palydos. Net kadaise čia veikusios kasyklos dabar buvo nieko vertos. Ne, šis atėjūnas turbūt melagis.

Kita vertus... jis akivaizdžiai yra alomantas.

Kad neatsiliktų nuo atėjūno, Fatrenui teko paspartinti žingsnį. Ventris – kad ir kas jis – kaip įbestas sustojo priešais didelį pastatą miesto centre. Kadaise čia buvo Plieno ministerijos būstinė. Fatrenas buvo liepęs lentomis užkalti šio namo duris ir langus.

– Ar ginklus radote čia? – grėždamasis į Fatreną pasiteiravo Ventris.

Šis kurį laiką stovėjo lyg mieta prarijęs. Tada atitokęs papurtė galvą.

– Ne, ginklus paėmėme iš grafo rūmų.

– Jis paliko ginklus? – nustebęs paklausė Ventris.

– Manome, kad jis ketino grįžti ir ginklus pasiimti, – paaiškino Fatrenas. – Bet rūmuose jo palikti kareiviai išsilakstė, dezertyravo ir papildė pro miestelį traukusios kariuomenės gretas. Išeidami jie pasiėmė viską, ko jiems galėjo prireikti. Likusius ginklus priglaudėme mes.

Ventris linktelėjo ir nenuleisdamas akių nuo senojo ministerijos pastato mėšliai kasėsi barzdotą smakrą. Nors buvo apleistas, – o gal *kaip tik todėl*, – šis namas atrodė tik dar didesnis ir grėsmingesnis.

– Tavo vyrai, rodos, gerai išmuštruoti. Nesitikėjau. Ar bent vienas iš jų turi patirties mūšio lauke?

Drafelas tyliai prunkstelėjo, matyt, taip leisdamas suprasti, kad, jo nuomone, atėjūnui nederėtų būti tokiam smalsiam.

– Mūsų vyrai pakankamai užsigrūdinę kovose ir tikrai grėsmingi, pašalieti, – tarė Fatrenas. – Neseniai plėšikai mėgino paveržti iš mūsų valdžią mieste. Jie tikėjo, kad esame silpni ir lengvai įbauginami.

Net jei nepažįstamajam šie žodžiai nuskambėjo kaip grasinimas, jis neišsidavė. Tik linktelėjo.

– Ar bent keli iš jūsų yra kovęsi su kolosais?

Fatrenas skubriai žvilgtelėjo į Drafelą.

– Su kolosais besikaunantys vyrai žūsta, pašalieti, – pagaliau atsakė jis.

– Jei taip būtų, – paprieštaravo Ventris, – būčiau bent dešimt kartų žuves. – Jis apsisukęs pažvelgė į sparčiai augančią kareivių ir miestiečių minią. – Apie kolosus atskleisiu jums viską, ką žinau. Bet daug laiko neturime. Noriu, kad po dešimties minučių kapitonai ir būrių vadai susirinktų prie vartų. Eiliniai kariai tegul išsiričiuoja gretomis palei gynybines sienas. Tada kapitonams ir būrių vadams atskleisiu kelias gudrybes, kuriomis jie galės pasidalyti su savo vyrais.

Keli kariai suskubo vykdyti nepažįstamojo įsakymą, bet dauguma stovėjo kur stovėję. Rodos, atėjūnas nė kiek neįsižeidė, kad vyrai neskuba vykdyti jo paliepiimų. Jis stovėjo ir įdėmiai stebėjo ginkluotus kareivių būrius. Atėjūnas neatrodė nei įsibaiminęs, nei įtūžęs, nei nusivylęs. Jis atrodė tiesiog... kaip valdovas.

– Pone, – pagaliau paklausė vienas iš kapitonų, – ar atsivedėte kariuomenę, kuri mus apgintų?

– Ir ne vieną, o dvi, – atsakė Ventris. – Bet neturime laiko laukti, kol jos atžygiuos. – Jis atrėmė Fatreno žvilgsnį. – Parašėte man laišką ir paprašėte pagalbos. Atjojau čia kaip jūsų siuzerenas ir ketinu jus ginti. Ar jums dar tebereikia pagalbos?

Fatrenas suraukė kaktą. Nei šio vyro, nei kurio nors iš kitų kilmingųjų jis neprašė jokios pagalbos. Fatrenas jau žiojosi atsakyti, bet apsigalvojo. *Jis suteikia man progą apsimesti, kad iš tiesų prašiau jo pagalbos*, – pagalvojo Fatrenas. – *Toks nuo pat pradžių buvo jo planas. Dabar galiu atsisakyti savo teisės vadovauti miestui ir nepasirodyti kaip nevykėlis.*

*Mes žūsime. Bet kai žvelgiu šiam vyrui į akis, pradedu tikėti, kad galbūt dar ne viskas prarasta.*

– Aš... nesitikėjau, pone, kad atjosite vienas, – pats nesuvokdamas kodėl, atsakė Fatrenas. – Labai nustebau jus pamatęs.

Ventris linktelėjo.



– Suprantama. Eime, kol susirinks tavo vyrai, aptarsime mūsų strategiją.

– Mielai, – sutiko Fatrenas.

Bet vos tik žengė pirmyn, Drafelas sučiupo ją už rankos.

– Ką darai? – piktai sušnabždėjo brolis. – Parašei šiam vyrui *laišką*? Netikiu.

– Sukviesk kareivius, – užuot atsakęs į klausimą, liepė jam Fatrenas.

Drafelas kelias akimirkas stovėjo netekęs žado, o tada tyliai nusiplūdo ir sunkiai vilkdamas kojas nukėblino vykdyti gautos užduoties. Vis dėlto iš šalies neatrodė, kad jis ketintų burti kareivius, todėl Fatrenas pamojo priėti dviem savo kapitonomams ir šią užduotį patikėjo jiems. Padaręs, ką reikėjo, jis grįžo pas Ventrį ir jiedu vėl patraukė link vartų. Jiedviem einant, Ventris įsakė keliems kariams žingsniuoti priekyje ir sulaikyti žmones, kad jiedu su Fatrenu galėtų kalbėtis niekam negirdint. Iš dangaus vis dar krito pelenai. Jie suodino gatvės grindinį ir buvo nukloję suklypusių vienaaukščių namų stogus.

– Kas jūs toks? – vėl tyliai paklausė Fatrenas.

– Esu tas, kas sakau esąs, – atsakė Ventris.

– Aš jumis netikiu.

– Bet pasitiki, – atkreipė Fatreno dėmesį Ventris.

– Ne. Tiesiog nenoriu ginčytis su alomantu.

– Kol kas man to pakanka, – tarė Ventris. – Mielas drauge, link tavo miesto žygiuoja *dešimt tūkstančių* kolosų. Tau gyvybiškai būtina bet kokia pagalba.

*Dešimt tūkstančių?* – apstulbęs pagalvojo Fatrenas.

– Kaip suprantu, esi atsakingas už šio miesto likimą, ar ne? – pasiteiravo Ventris.

Apstulbęs Fatrenas netrukus atitoko.

– Taip, – patvirtino jis. – Aš esu Fatrenas.

– Gerai, grafe Fatrenai, mes...

– Aš ne grafas, – pataisė atėjūną Fatrenas.

– Tuoj pat juo tapsi, – pažadėjo Ventris. – Pavardę galėsi išsirinkti vėliau. Bet, kol dar nepradėjome rimtos kalbos, privalai sužinoti mano pagalbos sąlygas.

– Kokias sąlygas?

– Sąlygas, dėl kurių nebus deramasi, – tarė Ventris. – Kai laimėsime mūsų, prisieksi man ištikimybę ir tapsi mano vasalu.

Fatrenas suraukęs kaktą sustojo vidury gatvės. Aplink jį be garso krito pelenai.

– Šit kaip? Prieš prasidedant kovai atjojate į miestą, pasiskelbiate esąs kažkoks kilmingasis ir tikitės, kad galėsite pasisavinti mūsų būsimą pergalę ir mano šlovę? Kodėl turėčiau prisiekti ištikimybę žmogui, kurį pažįstu vos kelias minutes, ir tapti jo vasalu?

– Jei to nepadarysi, tiesiog atimsiu iš tavęs teisę vadovauti kariuomenei, – ramiai pasakė Ventris ir nuėjo gatve.

Fatrenas dar kelias akimirkas pastovėjo, o tada paspartino žingsnį ir pasivijo Ventrį.

– Ak, dabar suprantu. Net jei po šio mūsų liksime gyvi, mus vis tiek valdys tironas.

– Taip ir bus, – patvirtino Ventris.

Fatrenas suraukė kaktą. Mat nesitikėjo, kad atėjūnas taip atvirai su juo šnekės.

Ventris papurtė galvą ir pro krentančių pelenų šydą vėl įdėmiai apžvelgė miestą.

– Anksčiau tikėjau, kad viską galiu sutvarkyti kitaip. Vis dar tikiu, kad vieną gražią dieną tai bus įmanoma. Bet kol kas neturiu kitos išeities. Man reikia tavo kareivių ir tavo miesto.

– Mano miesto? – suglumęs paklausė Fatrenas. – Kodėl?

Ventris kilstelėjo ištiestą pirštą.

– Pirmiausia turime laimėti šį mūsų ir likti gyvi, – tarė jis. – Apie kitus dalykus pasikalbėsime vėliau.

Fatrenas nutilo ir nusteбęs turėjo sau pripažinti, kad iš tiesų pasitiki nepažįstamuoju. Tik nebūtų galėjęs paaiškinti, kodėl. Paskui šį vyrą tiesiog reikėjo sekti, nes jis buvo vadas, kuriuo taip norėjo būti Fatrenas.

Ventris nelaukė, kad Fatrenas sutiktų su jo „sąlygomis“. Tai buvo ne siūlymas, o įsakymas. Kai Ventris išgengė į nedidelę priešais miesto vartus plytinčią aikštę, Fatrenas kaip įmanydamas stengėsi nuo jo neatsilikti. Aplink atvykėlių rinkosi kareiviai. Nė vienas iš jų nevilko uniformos. Eiliniai kariai nuo kapitonų skyrėsi tik tuo,

kad pastarieji ant žasto ryšėjo raudoną raištį. Ventris nedavė jiems daug laiko susiburti prie vartų, bet, šiaip ar taip, visi jie žinojo, kad netrukus priešai puls miestą. Tad vyrai vis tiek buvo netoliese ir skubėjo užsiimti pozicijas.

– Laiko mažai, – garsiai pakartojo Ventris. – Nedaug spėsiu jums pasakyti, bet galbūt mano žodžiai bus naudingi.

Kolosai būna įvairių dydžių – ir gerokai mažesni, apie pusantro metro ūgio, ir gerokai didesni, beveik keturių metrų aukščio. Vis dėlto net ir mažiausieji gerokai stipresni už jus. Nepamirškite. Laimė, šie pabaisos kovoja kas sau ir su gentainiais savo veiksmų nederina. Jei kolosas susiduria su sunkumais, nė vienas iš gentainių jam nepadės.

Jie puola tiesmukai, be jokių gudrybių, kliaudamiesi fizine jėga ir mėgindami taip įveikti priešininką. Tokių dvikovų privalote vengti kaip ugnies! Pasakykite savo vyrams, kad rinktūsi nuo gaujos atsiskyrusius kolosus. Du vyrai gali pulti mažą arba trys ar keturi – didelį. Negalėsime suformuoti labai ilgos fronto linijos, bet puldinėdami juos po vieną ilgiausiai liksime gyvi.

Nesukite galvos dėl tų pabaisų, kurie prasiverš pro mūsų gynybines pozicijas ir įsigaus į miesto gilumą. Civilius paslėpsime tolimojoje miesto dalyje ir pro jūsų gretas prasiveržę kolosai netrukus ims plėsti namus, o savo kovos brolius paliks likimo valiai. Būtent to mes ir siekiame! Nemėginkite vyti jų iš miesto. Jūsų šeimos nariai bus saugūs.

Kovodami su stambiu kolosu taikykitės jam į kojas ir mėginkite pargriauti, kol jis jūsų dar nesutraikė. Kovodami su mažesniu turite atkreipti dėmesį, kad jūsų kalavijas arba ieties smaigalys neįstrigtų sudribusiose jo odos klostėse. Taip pat nepamirškite, jog kolosai nėra visiškai kvaili, o tik šiek tiek paiki. Ir nesunkiai perprantami. Jie puls jus atvirai ir nesinaudos jokiais gudrybėmis.

O svarbiausia yra suprasti, kad kolosai nėra neįveikiami. Šiandien mes juos nugalėsime. Tik nesileiskite tų pabaisų įbauginami! Kaudamiesi padėkite vieni kitiems, stenkitės neprarasti blaivaus proto ir pažadu, kad liksime gyvi.

Kapitonai stovėjo susibūrę ir žvelgė į Ventrį. Šiam baigus šnekėti, jie neėmė džiaugsmingai šūkauti, bet atrodė įgavę daugiau

savikliovos. Netrukus jie išsivaikščiojo ir nuėjo perduoti savo vyrams Ventrio priesakų.

Fatrenas tyliai priėjo prie valdovo.

– Jei teisingai suskaičiavote, kolosų pajėgos penkis kartus gausesnės už mūsų.

Ventris linktelėjo.

– Be to, jie didesni, stipresni ir geriau išmano karybos meną.

Ventris vėl linktelėjo.

– Vadinasi, pralaimėsime.

Staiga Ventris pažvelgė į Fatreną ir suraukė kaktą. Jo pečius buvo išsuodinę krentantys pelenai.

– Jūs nepralaimėsite. Turite kai ką, ko neturi kolosai, – kai ką labai stipraus.

– Ką?

Ventris atidžiai pažvelgė jam į akis.

– Jūs turite mane.

– Valdove! – nuo gynybinės sienos atsklido kareivio balsas. – Ten kolosai!

*Sargyba jau viską pranešinėja tiesiogiai jam*, – dingtelėjo Fatrenui. Jis negalėjo apsispręsti, ar jam tuo džiaugtis, ar piktintis.

Nieko nelaukdamas, Ventris nuskubėjo link gynybinės sienos ir pasinaudodamas alomantija vienu įspūdingu šuoliu įveikė iki jos likusį atstumą.

Nors priešas dar buvo toli, dauguma kareivių stovėjo susigūžę arba slėpėsi už gynybinės sienos. Tik baltą uniformą vilkintis Ventris stovėjo ištiesinęs pečius ir ramiai žvelgė į toli.

– Jie kuria stovyklą, – šypsodamasis tarė jis. – Gerai. Grafe Fatrenai, paruošk savo vyrus puolimui.

– *Puolimui?* – ropšdamasis paskui Ventrį stačiu pylimo šlaitu, paklausė Fatrenas.

Valdovas linktelėjo.

– Po tokio tolimo žygio kolosai bus pavargę, be to, kuriantis nakčiai jų dėmesys bus nukrypęs į palapines. Geresnės progos juos pulti, ko gero, nesulauksime.

– Bet mes užsiėmėme gynybines pozicijas!

Ventris papurtė galvą.

– Jei lauksime, gali būti, kad kolosus apims kraujo troškimas, ir tada jie puls mus pirmi. Bus geriau, jei pulsime, o ne delsime ir lauksime, kol jie mus išžudys.

– Norite pasakyti, kad teks palikti gynybinės sienos prieglobstį?

– Ši gynybinė siena, grafe Fatrenai, atrodo įspūdingai, bet iš jos nebus jokios naudos. Tau trūksta vyrų, kad galėtum ją visą ginti, o dauguma kolosų yra stambesni ir aukštesni už žmones. Jie paprasčiausiai užgrobs pylimą ir jį laikys, kad per jį galėtų įsigauti į miestą.

– Bet...

Ventris nudėbė Fatreną. Ramiai, bet ryžtingai ir tarsi kažko laukdamas. Nebyli jo žinia buvo aiški kaip ant delno. *Dabar čia įsakinėju aš*. Daugiau negalėjo būti jokių prieštaravimų.

– Klausau, pone, – tarė Fatrenas ir šūktelėjo priėti keliems pasiuntiniams, kad šie išplatintų Ventrio įsakymą.

Elendas nulėdė žvilgsniu pas kareivius skubančius jaunuolius. Rodos, sužinojus įsakymą, kariuomenės gretose kilo sumaištis, mat kareiviai nesitikėjo, kad reikės pulti. Vis daugiau akių krypo į Ventrį, kuris ištiesinęs pečius stovėjo ant gynybinės sienos.

*Jis atrodo kaip tikras valdovas*, – staiga dingtelėjo Fatrenui.

Įsakymai vienas po kito ritosi per kareivių gretas. Laikasėjo. Netrukus į Elendą spoksojo visa kariuomenė. Jis išsitraukė kalaviją ir, nukreipęs ginklo smaigalį į dangų, iš kurio tebekrito pelenai, aukštai jį iškėlė. Staiga antgamtiškai vikriai nušoko nuo gynybinės sienos ir pėdomis palietęs žemę tekinas pasileido link kolosų stovyklos.

Kelias akimirkas Ventris bėgo vienas. Bet netrukus Fatrenas sukando dantis, kad pernelyg nesinervintų, ir nustebeš apsižiūrėjo, jog seka paskui valdovą.

Ant pylimo kilo didžiulis sąmyšis, ir kareiviai, sutartinai šaukdami ir iškėlę ginklus, tekini pasileido į mirties glėbį.